

om Oddesund, som jeg tror fik et saadant Grundstød ved den Leilighed, at det ikke let skal opstaa fra de Døde. Det er altsaa ikke fornødent at sammenligne Beføstningerne ved Arbeider paa Vestkysten med Omfostningerne ved en Dæmning over Oddesund, naar denne Dæmning er slaet ihjel; naar det ærede Medlem afbrød mig, dengang jeg nævnedes Ordet Hals, saa beroede hans Afbrødelse paa en Misforstaaelse, idet jeg kun mente, at en Dæmning ved Oddesund, der beskyttede den østlige Del af Limfjorden, muligens kunde betvirke, at Spørgsmaalet Hals kom til at vise sig paa anden Maade end hidtil; men, som sagt, dette Spørgsmaal ligger aldeles udenfor, hvad der her er Tale om. Jeg skal endnu kun sige, at saafremt det er gjørligt og finantsielt overkommeligt for os at sikkre disse Landtunger paa begge Sider af Thyborøn, tror jeg, at Rigsdagen vil velvillig imødekomme Forslag i saa Henseende; men jeg tror, at det ærede Medlem er paa feil Vei, naar han, overalt hvor der er Tale om disse Spørgsmaal, vil have Bevillingerne saa store som muligt. Skal nemlig Noget kunne affjølde vor Velvillie og affkræffe os fra at fortsætte, saa er det en Trivsel om, hvorvidt man ikke her misbruger en Slags Nationalsjælelse til at faae os til at punge ud med flere Penge, end selve Viemebet kræver. Jeg maa derfor sige, at det nævnte ærede Medlem, som paa næsten alle Punkter, eller jeg kan gjerne sige paa alle Punkter vil have saa mange Udgifter ud af Statskassen som mulig, vistnok her maa tage Sagen paa anden Maade, hvis han vil medvirke til dens Fremme. — I Forbindelse med dette Spørgsmaal staar et andet, som jeg ikke fik omtalt i mit første Foredrag, nemlig det Spørgsmaal, der omhandles i Vædringsforslagene under Nr. 6 til § 26 og Underændringsforslag Nr. 5 hertil. Man kom til os med en Skrivelse af 20de Januar angaaende en Bevilling af 5,400 Kr. til Digearbeider i Thisted Amt, og Udvalgets Overveelse af denne Sag har ført til Forslaget under Nr. 5, som jeg anbefaler at stemme for, og som gaar ud paa at give et Beløb af 1,400 Kr. til dermed at udføre de Arbeider, der ere projekterede paa Thyborøn. I Forbindelse med min anbefaling for vort Forslag skal jeg dog bemærke, at det maa forekomme befyndeligt, at dette Forslag er indkommet saa sent. Rysfiskningskommissionen holdt Møde i Agger i Juli 1876, men der er ikke der med et Ord omtalt de Ulemper, som efter Baron Rosenkrantz's Skrivelse skulde være til Stede, og uagtet gjentagen Opfordring oplyses det lige saa lidt af Overklistfogden, Baron Rosenkrantz, at disse Ulemper ere fremkomne ved et efter Mødets Afholdelse indtraadt Tilfælde. Enten maa man altsaa ikke have set nøie efter den Gang, man var samlet paa Stedet, eller ogsaa maa Overklistfogden have glemt de nye tilkomne Begivenheder, der have gjort ham opmærksom paa det ny Tilfælde,

i Anledning af hvilket han her forlanger en Bevilling. Men i alt Fald staar det her foreliggende Spørgsmaal saaledes i Forbindelse med Spørgsmaalet om en Omændring af Loven angaaende Sandflugtens Dæmpning — det er i alt Fald min personlige Anskuelse — at jeg ikke tror, man vil kunne følge den ærede Minister i at gaa til et saa betydeligt Beløb som 5,400 Kr., hvorved der ogsaa synes at være sigtet til Gladepøjs Udtørring og deslige. Jeg tror, det maa erkjendes, at Udvalget har stillet sig saa imødekommende med Hensyn til dette Spørgsmaal som vel muligt ved sit Forslag under Nr. 5.

Jeg har nu imødegaaet de Indvendinger, som hidtil ere fremsatte mod Flerallets Tankegang, og hvor Ordføreren ikke har været sikker paa at have Flerallet i Udvalget med sig, har jeg udtalt min personlige Anskuelse om den enkelte Sag. — Med Hensyn til, hvad der ivoerigt er fremsat af den høitærede Minister eller andre Talere, maa jeg gjøre den Bemærkning, at hvad jeg paa Udvalgets Begne ikke udtrykkelig har indrømmet, det har jeg ikke indrømmet ved at tie stille derom. Det vilde føre mig for vidt, hvis jeg skulde optage alle de almindelige Bemærkninger, som navnlig fra de ærede Ministres Side kunne være fremkomne om en forandret Forstaaelse af alle de enkelte Vædringsforslag. Jeg maa med Hensyn til deres Forstaaelse fra Udvalgets eller Forslagsstillernes Side henholde mig til de Motiveringer, jeg tidligere har givet.

Th. Nielsen: Jeg havde uregtelig ikke troet, at mine Bemærkninger om Sønderomme Præstegaard skulde give Anledning til at stille forsegede Præsttudgifter af 2 Millioner Kr. i Udsigt, men jeg tror dog ogsaa, at det Resultat, som den ærede Ordfører kom til, foranlediget ved mine Udtalelser, beror — jeg vil ikke sige paa en Begrebsforvirring — men dog paa en urigtig Anvendelse af Begreber. — Den ærede Ordfører gaar nemlig, saa vidt jeg skjønner, ud fra, at Folkekirken er en Martyrkirke, en Missionskirke, thi han udraabte jo gjentagne Gange: det vilde dog være forstræffeligt og vidne daarlig om vore Theologer, hvis de ikke vilde gaa ud til Sønderomme. Han mindede om Indianerne, om Apostlerne, om Grønland og om Anholt. Ja, det er meget rigtigt; tror man, at vor Folkekirke er en Missions- eller Martyrkirke, har han Ret, men dette har jeg rigtignok aldrig troet. Jeg tror, at vor Folkekirke er en særdeles vellønnet Institution med særdeles vellønnede Embedsmænd — adskillige endogsaa altfor vellønnede — og til Folkekirken som en saadan Institution hører Sønderomme med. Naar man altsaa taler om Præsten i Sønderomme, gjør man efter min Mening rettest i at sammenligne hans Lønning med den Maade, hvorpaa Folkekirken øvrige Præster ere lønne. Dette var den første Be-